

Nováková 14

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník II / Číslo 3

březen 1997

Cena : 6,- Kč

Foto: E. Hrabáková

"Postní doba je výzva, zda se chceme zastavit a věnovat čas žasnutí nad velikostí a krásou Boží lásky k nám, která se projevuje tak podivuhodnými způsoby každý den."

(z duchovního slova na str. 3)

Z obsahu:

Diskotéka v kostele
(str. 2)

Výzva otce biskupa
(str. 3)

Chrámové sbory se
ozývají
(str. 6)

Sekty
(str. 7)

Představuje se
příchovická farnost
(str. 8 - 9)

Křížová cesta pro
ministranty
(str. 11)

Ekumenický koncert
v Liberci
(str. 12)

Diskotéka v kostele:

„Přijďte a ochutnejte kousek nebe!“

Touto výzvou, adresovanou zřejmě především mladým lidem, zve Agency DPM a Radio Triangl k návštěvě „House Party“, o které se praví, že se v Teplicích poprvé koná v kostele.

K tomu třeba uvést: Objekt, ve kterém se uvedená party konala není katolický kostel, ale restaurace Bartolomeus v Českobratrské ulici. Jistěže nemůžete namítnout nic proti tomu, aby podnikatel využíval objekt k účelům pro které jej koupil či pronajal. Jako křesťané se však zřejmě zamysleme nad osudem této dosti velké chrámové budovy s věží, která tvoří dominantu Teplic. Stavba byla ve druhé polovině minulého století vybudována výhradně k bohoslužebným účelům německou luterskou církví. Po druhé světové válce sloužila po desítky let jako modlitebna Československé církve husitské. V poslední době jako restaurace Bartolomeus. Z dob luterské církve se v presbytáři zachovaly vitráže, znázorňující našeho Pána s apoštoly a na rozměrné věži zdaleka viditelný křesťanský kříž. Proto je objekt mnohými lázeňskými hosty stále ještě považován za křesťanský chrám a název Bartolomeus je spojován se jménem apoštola toho jména. Netřeba ani dodávat, že křesťanský kříž nad restaurační budovou je přinejmenším nevhodný, právě tak jako využívání bohoslužebného prostoru k restauračnímu provozu. Použití názvu kostel k místu konání plakátované „House Party“ je vysloveně zavádějící. To vše nás zřejmě povede k zamýšlení.

V.V.

Informace o setkání mládeže s Janem Pavlem II. při mši svaté - Hradec Králové 26.4. 1997

26. dubna 1997 se dle svého přání setká Svatý otec Jan Pavel II. s mládeží České republiky při mši svaté v Hradci Králové.

Program pro mládež bude mít dvě části:

a/ přípravnou - program od 7,30 do 10,00 hodin

b/ hlavní - mše sv. s Janem Pavlem II. od 10,00 hodin

Celý program včetně mše svaté se bude odehrávat na Velkém náměstí u katedrály Svatého ducha. Sektory v první části náměstí budou rezervovány pro mládež.

Prosíme účastníky, aby se na svá místa dostavili do 7,30 hod., kdy začne přípravná část programu.

Vstupenky pro mládež budou rozdávány přes Diecézní centra mládeže. Proto prosíme kněze, animátory či skupiny mladých, i jednotlivé mladé lidi, aby zasílali přihlášky na Diecézní centra mládeže (DCM) ve své diecézi.

Setkání se připravuje pro mládež ve věku od 14. do 30. let, s tolerancí od 12. let. Mládež samozřejmě budou doprovázet kněží, řeholníci i laici, pracující s mládeží.

Upozornění na exercicie

Diecézní charita v Litoměřicích pořádá exercicie pro muže a ženy bez omezení věku v termínech:

10.3. - 14.3. 1997

7.4. - 11.4. 1997

Místo konání exercicií: Litoměřice, Dómské nám. 3

Exercitátorem je v obou termínech P. MUDr. Ladislav Kubíček

Duchovní cvičení začínají první den v 19,00 mši svatou a končí pátý den v 9,00 hod.

Přihlášky zasílejte na adresu: Diecézní charita (tel. 0416/3686), Dómské nám. 10,

412 01 Litoměřice

Z diáře otce biskupa

15.3. - Jablonec n.N., zkoušení z morálky

16. - 22.3. - Izrael

25.3. - kněžský den v Litoměřicích, svčení olejí

27.-30.3. - otec biskup bude v katedrále sloužit obřady velikonočního Třídenní (Zelený čtvrtek, Velký pátek, vigílie Vzkříšení)

Zveme všechny redaktory farních zpravodajů i případné zájemce o jejich vydávání či o spolupráci s měsíčníkem ZDISLAVA na

setkání redaktorů farních zpravodajů

které se koná

v sobotu 5.4. 1997 od 9,30

na konzistoři litoměřického biskupství.

Na programu bude vzájemné představení, diskuse o práci na zpravodaji ve farnostech, technika zpracování sazby a tisku. Dále diskuse o možnostech spolupráce s diecézním zpravodajem a formách komunikace v diecézi.

Těšíme se na vaši hojnou účast.

Za organizátory setkání

Luboš Růta, šéfredaktor měsíčníku Zdislava

ZDISLAVA - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství

Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11

tel./fax. 0428/380 015, e-mail: farjan@vtx.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník II., číslo 3

Datum vydání: 9.3.1997

(uzávěrka příštího čísla 12.3.1997)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Drazí bratři a sestry!

Začali jsme dobu zvlášť významnou v celém církevním roku i životě každého z nás - dobu postní. Vyslechli jste společný list biskupů, chtěl bych se k vám však v naší litoměřické diecézi obrátit ještě několika slovy.

Tyto měsíce jsou také rozhodující pro mnohé mladé muže, kteří se rozmyšlejí, zda je Bůh volá k úplnému odevzdání se Jemu v kněžské službě. Zatím se přihlásili tři uchazeči, v Teologickém konviktu máme šest studentů, v pražském semináři 10 bohoslovců. Snažně vás prosím o vytrvalou modlitbu za ně za všechny i za ty, kteří dosud váhají vyslechnout Boží volání.

A ještě jednu prosbu: Bývalo zvykem, že různé rodiny či jednotlivci jakýmsi způsobem „adoptovali“ jednotlivé bohoslovce, byli s nimi v písemném styku a ve vzájemné modlitbě, přispívali také na jejich studium. Dnes stojí měsíční ubytování a strava jak v konviktu, tak i v semináři 1.500,- Kč, což částečně platí bohoslovec, větší část pak sama diecéze. Je pravděpodobné, že se tyto náklady následkem inflace ještě zvýší.

Kdyby někdo z vás chtěl takto „adoptovat“ některého bohoslovce po duchovní nebo i materiální stránce, můžete to sdělit svému duchovnímu správci a on už zařídí prostřednictvím semináře váš styk s jedním z nich. Pán Bůh zaplat' všem, kteří jsou ochotni k tomuto projevu lásky.

Váš

biskup Josef

Postní doba - čas spásy a dar Boží

Ozve se pravidelný signál v rádiu nebo v televizi a my se podíváme na hodinky, zda máme přesný čas. Je to reakce běžná pro lidi dnešní doby. Doba postní, kterou nyní prožíváme, je pro každého z nás také takovým hlubším „zkontrolováním“ a „upřesněním“ naší přítomnosti před Bohem. Dále také otázkou, jak si vážíme času Boží milosti, který dostáváme na cestě do věčnosti - bezčasovosti. Čas je hodnota, která je proměnlivá a vše kolem nás, i my lidé, jsme určitým způsobem na této hodnotě velmi závislí. Udává nám jednotlivé úseky, které nás provádí dnem, týdnem, měsícem, rokem, desetiletím, celým našim životem, celým „ČASEM“, který nám je dán jako velký dar Boží.

A právě v tomto konkrétním čase i nás vybízí apoštol Pavel: „Hle, teď je ta doba příhodná, hle, teď je ten den spásy! (2 Kor 6,2) Každý den se rozhoduje o naší spásě!

V čem je ta doba pro mne příhodná? Možná v tom, že je zde naše společné úsilí konkrétně zjednat nápravu a odstranit „zbytečné“ věci v duchovním životě, který je velice úzce spojen s životem osobním a promítá se do všech vztahů, kterých jsme schopni.

Od začátku doby postní se denně setkáváme v liturgických textech s velkými tajemstvími a zároveň s velkými pravdami, s kterými se v konkrétním čase neseťkávali jen lidé Starého zákona, ale můžeme je zakoušet i my. Je to pro nás výzva, zda se chceme zastavit a věnovat čas žasnouti nad velikostí a krásou Boží lásky k nám, která se projevuje tak podivuhodnými způsoby každý den.

O druhé neděli postní jsme se setkali s Abrahámem, mužem plným víry a „proměněným Kristem“ na hoře Tábor. Vyprávění o putování Abrahámově dobře známe, ale asi těžko jsme schopni pochopit ryzost jeho víry v Hospodina. Nechá se vést Hospodinem neznámo kam, dostává ve stáří syna Izáka a vzápětí jej Hospodin žádá zpět. Co asi Abrahám prožíval cestou na horu v zemi Moria, kterou mu Hospodin určil k oběti? Přes všechno očekávání je Abrahám ochoten obětovat! Jak hluboká a ryzí je jeho víra. Od Hospodina dostal, Hospodinu vrací.

Když se zamyslíme, najdeme i v našem životě podobné situace, kdy Hospodin dává a žádá zase nazpět. Jak rychle někdy ale člověk zapomíná, co mu bylo dáno, natož jen svěřeno.

Je třeba s vírou se vydat na horu, která je obrazem určitého úsilí, zbavování se věcí „nepotřebných“ a zároveň důkazem víry v to, že to má v Božím čase cenu. Ne vyčíslitelnou v korunách, markách nebo dolarech, ale hodnotu věčnou - trvalou účastí na nebeské hostině. A to stojí za to! V čase usilovat o věčnost.

Nemůžeme však říci, že Hospodin, tak jako po Abrahámovi, bude po nás chtít neustálé zkoušky. Samozřejmě, bez nich bychom nebyli schopni projeviti svůj vztah k Bohu, ale On nás také zve, stejně tak jako na horu v zemi Moria, i na horu Tábor.

(pokračování na další straně)

(dokončení z předchozí str.)

Učedníky tam Kristus vzal, aby je připravil na utrpení, kterého mají být svědky. Setkání s „proměněným Kristem“ v nich mělo upevnit naději až za kříž a dodat světlo do temnot, které přicházejí. Tak jako pro Abraháma, tak i pro apoštoly byla zkušenost na hoře a setkání s Bohem velice konkrétní a hluboká. Je to i pro nás pozvání, abychom, až nás Hospodin pošle obětovat na „horu v zemi Moria“, měli velkou odvahu nabídnout na „hoře Tábor“. Celý náš život můžeme vidět jako cestu mezi těmito dvěma horami. Horou „oběti“ a horou „setkání s Pánem“. Mezi horami můžeme spatřovat i údolí stínů, bolesti a nezdaru. Ale ať jsme na jedné nebo druhé hoře nebo v údolí, vždy je s námi Pán! A to je ta největší jistota.

Nyní je čas to zaslechnout, přijmout, prožít a setkat se se vzkříšeným Kristem. Ne však jen na chvíli o postní době nebo o Velikonocích, ale do celého svého života přijmout touhu v čase se setkávat s Kristem, abychom s Ním byli schopni prožívat celou věčnost.

Při pohledu na hodinky říkáme:

„Mám ještě čas, to stihnu,“ nebo

„To nevím, jak to vše zvládnout“ nebo

„Nemám čas, snad někdy jindy...“

Pane dej, ať při posuzování tohoto pozemského času jsme s tvou pomocí schopni posuzovat čas příhodný: postní dobu 1997, která nás chce doprovodit blíž věčnosti.

P. Antonín Forbelský

Bozkov - poutní místo na východě diecéze

Slavná Matko Spasitele, bráno nebes, hvězdo mořská!

Na pomoc přijď svému lidu, který touží povstat z hříchu. Porodilas svého Tvůrce, celý vesmír nad tím žasne.

Slovy tohoto hymnu začínalo v mariánském roce před deseti lety Desetiletí duchovní obnovy. Letošní rok, rok výročí smrti sv. Vojtěcha, je dovršením těchto let. Svatý otec oplátí svou návštěvu naší vlasti za cesty konané do Říma biskupem Vojtěchem před tisícem let.

V Bozkově je tento rok předznamenán skutečností, že Panna Maria vyslyšela prosbu žalmu zpívaného zde po celé období. Přišla na pomoc svému lidu a poslala kostelu zasvěcenému jejímu jménu kněze. A tak je to právě polský národ, s nímž nás spojovala kdysi osobnost biskupa Vojtěcha, který nám vrací svými misionáři misii Vojtěchovu. Dne 24. srpna 1996, za účasti téměř dvaceti

kněží a zástupu farníků, uvítal otec biskup Josef Koukl P. Jana Juchu za účasti provinciála a dalších kněží Kongregace Misionářů Matky Boží z La Saletty. Do doby, než přijde další člen kongregace, vyrovnává se s prací, o kterou se souhlasem svého provinciála požádal otec biskupa a udělal tak velikou radost jak jemu, tak farnosti i poutníkům.

Tímto nástupem k 1. září 1996 se stává Bozkov poutním místem, které můžete navštívit bez obav, že přijedete na místo, kde by vás nikdo vlídně nepřijal. Ani řada farností diecéze neví, že na jejím východním výběžku je jedno z mariánských poutních míst. V době protektorátu bylo jediným mariánským poutním místem litoměřické diecéze. Vzhledem ke své poloze na hranicích s diecézí královehradeckou bude Bozkov schopen přinášet duchovní prospěch oběma diecézím.

A tak po 50 letech navazuje

Bozkov na odkaz P. Josefa Hofmanna, který se obnovou poutního ruchu ve čtyřicátých letech zasloužil o přežití poutního místa až do dnešní doby jak opravami kostela, tak vytvořením Scholy cantorum, jejíž chlapečci sloužili zpěvem u oltáře a zůstali svému poslání věrní dodnes. V létě roku 1947 byla vysvěcena budova, v níž byli pak umístěni chlapečci odjinud. Vše bylo připraveno i pro výchovu varhaníků pro okolí. Dnes je nutné zvážit, zda bude dostatečný zájem k uskutečnění toho, co v důsledku roku 1948 bylo znemožněno. Pokud ano, pak je možno po padesáti letech od otevření budovy výuku zahájit.

Bozkov však má řadu dalších novinek, o nichž vás budeme informovat. Bude se jednat o opravách kostela, o generální opravě farní budovy, o úpravě pořadu poutí a bohoslužeb vůbec. Na shledanou v příštích číslech Zdislavy.

Jiří Kurfiřt

Sportovní masopust v Chomutově

Masopustní sobota, jež letos připadla na 8. února, byla v Chomutově opět ve znamení sportovního klání, jehož představitelem byla chomutovská jednota Orel. Celkem 8 družstev z Chomutova, Kadaně, Teplíc i Libochovic změřilo své síly ve fotbale a volejbale. Malé děti pak měly možnost vyzkoušet svoji hbitost a dovednost na „opičí dráze“ i při jiných soutěžích.

Celé akci nejprve udělal své požehnání chomutovský vikář P. Kozár, který také vyzdvihl osobnost letošního jubilanta - sv. Vojtěcha a všechny přítomné vyzval, aby svůj vzor hledali v osobnostech podobných tomtu světci. K tomu směřuje i kredo orelského hnutí, které naplňuje známou pravdu „ve zdravém těle, zdravý duch“.

Urputné, ale čestné boje

ukázaly zdatnost a zkušenost domácích „borců“, kteří také tvoří páteř zdejší orelské jednoty. Jak ve volejbale, tak ve fotbale zvítězila družstva z Chomutova. Těm patří gratulace, uznání pak všem účastníkům. Nechtě tyto řádky zároveň slouží jako pozvání a výzva všem zájemcům o dobrý sport - již nyní jsou všichni zváni na sportovní masopust 1998.

bc. Petr Kolář

Dokážeme pomáhat!

Na první pohled se zdá, že současná doba je plná shonu za penězi a vlastním prospěchem. Ale přesto se najde dost lidí, kteří dokáží vidět nouzi druhých a snaží se jim podle svých sil pomoci.

I v Podbořanech a okolí je skupina lidí, většinou katolických věřících, kteří obětují svůj čas, práci i peníze ve prospěch trpících a potřebných. Pomáhat je možné různým způsobem.

V roce 1996 jsme např. poslali příspěvek Charitě na zasluku do Chorvatska a společnosti Likvidace lepry, která zajišťuje léky misionářům

pro malomocné. Jako společenství jsme „adoptovali“ prostřednictvím Charity osmiletou dívku Sunithi v Indii, hradíme jí výdaje na studium a dopisujeme si s ní. Větší akcí bylo vypravení auta se šatstvem na Ukrajinu, do místa, kde nyní působí kněz, který před 5 roky krátce pobýval v naší farnosti v Podbořanech. I ten, kdo nemá peněz nazbyt, může přispět sbíráním použitých poštovních známek - i těch úplně obyčejných, vystříhaných z běžné korespondence. Máme kontakty s misionáři v různých částech světa, např. v Brazílii,

Indii, Thajsku aj., kteří získávají prostředky na léky, potraviny a základní potřeby i prodejem známek, zasílaných z Evropy.

Jak vidíte, možnosti pomoci jsou různé, zapojit se může každý, komu není lhostejné strádání a bída druhých. Jistě je více farností, které podobným způsobem pomáhají druhým. Tato krátká informace by mohla posloužit jako inspirace i jako důkaz, že i malé společenství může svým - byť i malým - dílem pomoci zmírnit utrpení našich bližních.

RNDr. Dagmar Pištěková
Podbořany

Den zasvěceného života v Litoměřicích

Poslední lednový den, v pátek 31. 1., se v Litoměřicích setkali řeholníci a řeholnice působící v naší diecézi s otcem biskupem Josefem. Sešlo se celkem na 60 účastníků. Letos poprvé se tato setkání konaly v diecézích celého světa na nově vyhlášený Den zasvěceného života.

Ke katedrále se od časného rána sjížděli františkáni od Liberce se svými spolubratry z jiných konců diecéze, v níž jsou roztroušeni v duchovní

správě, salesiáni ze Šluknovska a Teplic, saletini z Bozkova a Mladé Boleslavi, premonstráti z Doksan i Žatecka, dominikáni z Jablonného a Ústí nad Labem, nechyběli ani verbisté, jezuité z Bohosudova a cisterciáci z Oseka.

Spolu s kněžími přijely oslavit svůj den i řeholní sestry: boromejky z Jiřikova, sestry Karla Foucaulda z Děčína, dominikánky z biskupské rezidence, Jablonného a Kadaně, sestry sv. Cyrila a Metoděje,

Anglické panny, Voršilky, Zdislávky a další a další.

Setkání začalo koncelebrativou mší svatou, po níž následovalo setkání v zasedací síni konzistoře, kde se jednotlivé řady a ostatní komunity představovaly - jedny druhým a společně svému biskupovi.

Požehnaní otce biskupa bylo tečkou za letošním setkáním, otevírajícím novou tradici Dnů osob zasvěceného života.

P. Josef Helikar

Co s dortem?

Zanedlouho Čítoliby rozkvetou rozzářenými dětskými tvářičkami. Chystáme maskarní bál pro děti. Vzpomínám na ten loňský.

Už před plesem to bylo napínavé. Stihne se kolaudace předšálí obecního domu? Stihla. Měli jsme ještě mnoho a mnoho otázek, vždyť naše zkušenosti s pořádáním takových akcí byly nulové. Lístky, počet židlí, tombola, hudba, občerstvení, to všechno a mnohé další věci jsme museli zařídit.

Když už to konečně vypuklo, prvním překvapením byl obrovský zájem dětí. Naštěstí jsme měli rezervní židle v zasedací místnosti, a tak se do nevelkého sálu vešlo 83 dětí s rodiči a babičkami.

Kouzelník děti okouzloval, tanečníci si je podmaňoval a my mezitím rozdělávali tombolu na 83 hromádek, aby každé dítě vyhrálo. Ceny byly různé. Sladkosti, vystřihovánky, tužky, šaty na panenky a hlavní cena - dort ve tvaru srdíčka. Hotovo, kouzelník i jeho pomocníci mohou losovat.

Rozdáváme, rozdáváme, průběžná kontrola počtu lístků a zbývajících cen je nutná. Co kdybychom se přepočítali? To by bylo nemilé. Sláva, všechno vyšlo. Zbývá hlavní cena - číslo 36!

Co to? Nikdo nemá 36? Opravdu? Hudba nám poskytla čas k nápravě. Nemohli jsme tomu ani věřit. Nechat si hlavní cenu nemůžeme. Rozkrájet dortík všem dětem? To také nejde. Nezbyvá, než rozdat lístky z tomboly zpět všem dětem a losovat znovu.

Hudba končí, děti do fronty. Chvilka napětí. Číslo 17! Je to v suchu, dort si odnese jedna šikovná dívčina.

To je můj příběh a zároveň návod, jak zabavit celou farní rodinu. V tomto případě hned několik rodin při přípravě a mnohého rodin za nevládného zimního odpoledne. Když uděláme cokoliv užitečného pro druhé lidi, zahřeje a potěší to mnohem více než nejkrásnější pořad v televizi, napíná knížka nebo 30 cm upleteného rukávu bezva svetru.

H. Z. Nejedlá

Smíření protřeбуje důvěru

14. prosince 1996 se v nově obnovené kryptě drážďanského Frauenkirche konalo slavnostní ustanovení česko-německého spolku „Versöhnung braucht Vertrauen - Smíření potřebuje důvěru“. Tento spolek působí jak v Německu, tak i v Čechách.

Spolek se chce angažovat především v projektech, jako jsou společná setkání a sympozia zaměřená na sebekritické uvažování nad dějinami obou národů v sídelním domě v Ústí nad Labem, prohloubení kontaktu mezi křesťany všech generací v obou zemích, podpora poznávacích výměn, podpora česko-německých setkání, ekonomická sympozia, péče a udržování stavebních památek, sakrálních staveb a hrobek, podpora výuky češtiny a němčiny a účast na česko-německých rozhovorech dle česko-německé deklarace.

S velkým zájmem byly na slavnostním ustanovení přijaty četné pozdravy, např. od bývalého německého prezidenta

Richarda von Weizsäckera, prezidenta Václava Havla, spolkového ministra zahraničí Klause Kinkela i od jeho předchůdce Hanse-Dietricha Genschera, českého ministra zahraničí Josefa Zieleniece a litoměřického biskupa Josefa Koukla.

Ve svém pozdravu Richard von Weizsäcker mimo jiné zdůraznil: „Už jméno vašeho spolku je program a smysluplnější program si pro česko-německý spolek mohu jen těžko představit. Členové vašeho spolku se shodují v tom, že chtějí působit na vytvoření společné budoucnosti obou našich národů a přitom svým vlastním občanstvům jít příkladem. Leží mi velmi na srdci, aby se vám to podařilo.“

Za předsedkyni spolku byla zvolena Ramona Göbel z Drážďan a za generálního sekretáře Friedrich Thoma, bonnský žurnalista narozený v Jablonci nad Nisou. Představenstvo spolku tvoří čeští a němečtí státní občané.

*Friedrich Thoma
(překlad Z. Cyhelský)*

Otec biskup Josef s generálním sekretářem spolku F. Thomou

Chrámové sbory ozvěte se!

S radostí mohu všem přátelům sborového liturgického zpěvu oznámit, že pomyslná mapa litoměřické diecéze se začíná zaplňovat jmény chrámových sborů a jejich sbormistrů a poušť se zmenšuje. Zprávu o sobě poslaly tyto další sbory:

Ústecký chrámový sbor, sb. p. Karel Klikar, Peškova 530, Ústí n. Labem, 403 31

Děčínský chrámový sbor, sb. p. MUDr. Pavel Kozlík, Kamenická 900/64, Děčín II., 405 01

Chrámový sbor kostela sv. Bartoloměje v Hrádku nad Nisou

sb. p. Rolf Bartosch, Loučná 114, Hrádek nad Nisou, 463 34

Českolipský chrámový sbor, sb. p. Emanuel Šašek, Mikulášská 173, Česká Lípa, 470 01

Chrámová schola v Mladé Boleslavi, sb. p. RNDr. Jiří Vosáhlo, U Stadionu 815, Mladá Boleslav, 293 01

Chrámový sbor v Lounech,

sb. pí. Květa Macháčková, Děkanský úřad, Beneš z Loun 136, Louny, 440 13

Audite, silete Bohosudov, sb. pí. Vlasta Holíková, Biskupské gymnázium, Koněvo-va 34, Bohosudov, 417 42

Posledně jmenovaný sbor pořádá 8. května již druhé setkání chrámových sborů v kapli biskupského gymnázia v Bohosudově.

Při odpolední ekumenické bohoslužbě slova zazpívají všechny přítomné sbory společně píseň Petra Ebena „Svatý Vojtěch“, právě tu, kterou jsem vám všem rozeslal. Kdo by měl o toto setkání sborů zájem, požádejte o podrobnější informace sbormistryni a organizátorku paní Vlastu Holíkovou. Já mohu jen potvrdit, že na loňském setkání sborů vládla velmi srdečná a přátelská atmosféra a že odpolední bohoslužby slova v bohosudovské bazilice Panny Marie Bolestné se zúčastnil i otec biskup Josef Koukl.

Jiří Bříza

Schóla v Mladé Boleslavi

Díky za bohuľibou aktivitu a péči o povznesení chrámového zpěvu. Naše litoměřická diecéze je bohuľel poněkud roztráštěná vzhledem k dopravnímu spojení a z toho plyne i časová náročnost jakékoliv bližší spolupráce.

Je určitě velmi dobré o sobě vědět. My jsme chrámová schola v mladé Boleslavi. Je nás 15 - 20, scházíme se pravidelně jednou týdně, zpíváme zásadně při bohoslužbách, tj. nevystupujeme při koncertech. Repertoár spočívá především v liturgii (ordinária, proporia, antifony, žalmy) a v některých jednodušších

duchovních skladbách. Občas zazpíváme i latinský chorál nebo zpěvy z východní liturgie. Též se snažíme vést lid při zavádění nových písní z Mešních zpěvů (které je nám však dovoleno zpívat jen sporadicky). Existujeme v tomto složení asi 20 let. Dáváme přednost častějšímu (skromnějšímu) povznesení liturgie při každé slavnější příležitosti. Vedení je neprofesionální, jen výjimečně zajistím hudebníka profesionála.

*Jiří Vosáhlo
vedoucí chrámové scholy
v Mladé Boleslavi*

Paní Zdislava

Zdislava to s dětmi umí!

(Podle vyprávění sestry Aleny)

Znáte ten příběh s dítětem, co spadlo do hrobky paní Zdislavy?

Byla tenkrát velká zima - v roce 1986 nebo 1987. Otec Jindřich i otec František byli oba bez státního souhlasu. Farnost Jablonné spravoval otec Fleiberk.

V té době zesnula jedna paní, která měla v závěti napsáno, že si přeje pohřeb v kostele. Otec Fleiberk odhazoval snůh před kostelem, aby se tam pohřební auto vůbec dostalo.

Tu přijelo osobní auto a z něho vystoupil neznámý pán, za ním paní s asi dvouletým děckem v náručí a pak pětiletá holčička. Vešli do kostela a prohlíželi si ho. Rodiče zapomněli dávat na holčičku pozor a najednou se rozlehl strašlivý křik.

Mříž kolem otvoru v podlaze do krypty byla totiž právě odmontována, protože ji naši otcové opalovali před novým nátěrem. Díra byla přikryta pouze lehkou polystyrenovou deskou. A dole v hrobce byla podlaha rozkopána, protože se tam měly klást nové dlaždice. To všechno podnikali naši otcové dominikáni tajně a otec Fleiberk to mlčky toleroval.

Rodiče utíkali tím směrem a pochopili, co se stalo - že se dceruška zřítla dolů. Byla tam tma, nic nebylo vidět. A než se otec Fleiberk vrátil s klíči od podzemí, uplynula hezká chvíle. Tatínek se s ním vrátil dolů do krypty, popadl své dítě a už byl pryč. Celá rodina nasedla do auta, nic neřekli a ujeli.

Trmuli jsme, co se stalo a co bude. Plynul den za dnem, týden, dva tři. Co je s tou holčičkou? Co to bylo za rodinu? Nebylo všechno inscenováno, aby mohli zavřít otce Jindřicha a Františka?

Po třech týdnech se v Jablonném objevil pan farář Pohl z nedalekého Cvikova a všechno vysvětlil. Šlo o rodinu

jeho přítele, lékaře ze Cvikova. Ten v úděsu spěchal své dítě v ordinaci prohlédnout a zrentgenovat. A víte proč tak řvala? Když se jí tatínek optal, řekla mu: „Tati, když ona tam byla taková strašlivá tma a já se bála, abyste mě našli!“ A otec Pohl dodal: „Nebojte se, Zdislava to s dětmi umí! Nic z toho nebude!“ A nebylo. Holčička neutrpěla sebemenší zranění, ani viditelné, ani vnitřní.

Bezdětní

(Podle dopisu paní Boženy K. z Uherského Hradiště, 24. 10. 1994)

Moje neteř Edita N. stále nemohla otěhotnět - diagnóza: uterus duplex. Léčila se ona i její muž na neplodnost. Byla dvakrát ve Františkových Lázních. Asi po šesti letech manželství poprvé a za další dva roky podruhé. Po druhém lázeňském pobytu se sice dostala do jiného stavu, ale v 6 týdnech došlo k potratu. Už byli s manželem smíření s tím, že zůstanou bezdětní.

Před rokem, v říjnu 1993 jsem jela na pouť do Jablonného a modlila jsem se u bl. Zdislavy, aby neteři vyprosila děťátko.

Edita pak skutečně - asi 6. února - otěhotněla. Aby dítě donosila, musela od 1. června ležet na klinice v Olomouci. Porodila předčasně koncem 8. měsíce (26. 9. 1994), muselo to být císařským řezem. Tomášek vážil jen 1 a 3/4 kg - příčinou byla malá placenta - ale byl zdravý, nemusel ani do inkubátoru. Za tři a půl týdne ho z kliniky propustili s váhou 2,45 kg a je zdravý. A tak ho máme doma! Je to krásné. Ani tomu nemůžeme uvěřit!

Děkujeme Bohu, svatě Zdislavě a Vaším modlitbám, otče Jindřichu!

Převyprávěl Z. Cyril Fišer

Sekty

Z. Šplíchal

Většinu z nás už asi někdy napadla myšlenka: „Chci a potřebuji něčemu věřit.“ Možná to někdo rozvedl, že si to, čemu může věřit, může sám vybrat. Díky tomu se rozvinul velký a spoustou peněz oplývající trh s různými vyznáními.

Z toho profitují někteří lidé, kteří se sami prohlašují za Boha nebo Bohem poslané. Zakladatel jedné sekty prohlásil: „Jestli se chce stát dneska někdo milionářem, je nejjednodušší založit vlastní sektu.“

Jak vlastně taková sekta působí? Mezi námi je oslovitelná část lidí, která je náhodně kontaktována. Jsme přivedeni mezi lidi, kteří jsou na nás strašně hodní, plně se nám věnují, mají na nás vždycky čas a právě v této chvíli procházíme první fází náboru do sekty, tzv. bombardováním láskou. Toto období trvá asi 6 měsíců. Když už si život bez těchto lidí nedokážeme představit, začínají nám klást otázku „my jsme ti dali hodně, co dáš ty nám“.

Když se člověk rozhodne zůstat s nimi, začíná pro něj tvrdá práce. Stále víc času musí sektě věnovat, začíná ztrácet vazby s ostatním okolím a to má dopad na jeho osobnost. Ztrácí staré přátele, protože si s nimi už tolik nerozumí, rodiče ho přestali chápat a jeho vyplňuje stále více učení sekty, které mu radí a zajišťuje všechno co potřebuje (jídlo, program na celý den...).

Jak se to všechno liší od nor-

málního života a křesťanství? Křesťan vidí Boží lásku v celé šíři stvoření a nemusí nic vypouštět, sektář má všechno osekane, proto kráčí tunelem za jediným paprskem, jiná cesta k Bohu nevede.

Křesťanství člověka rozvíjí, sektář postupně zakrňuje.

My máme možnost uvidět v církvi různé směry, které nás obohacují a vedou k Bohu, protože každý člověk byl stvořen jako originál. Ale sektáři se musí podobat jako vejce vejci.

A čím se liší působení sekt a drog? Po obojím vzniká závislost, ale u sekt vás zatím nikdo nevaroval. Prvně je to krásné, pak to člověk vyhledává a začíná to na něj působit, a potom už to potřebuje a když to nemá, zažívá absolutní šok, až neví jak z toho ven. Nakonec úplně propadne.

I zde je potřeba léčba závislosti, protože lidé kteří se ze sekty jakkoliv dostali, se cítí sami, nemají nikoho, s kým by mohli komunikovat, jejich předešlý život je v troskách a nevědí kudy kam. Proto potřebují někoho, kdo by jim byl stále nablízku, aby nebyli sami a pomohl jim navrátit se do normálního života.

Zkušenosti ukázaly, že začlenění ze sekt do normálního života trvá průměrně 6 až 8 měsíců, u obzvláště nebezpečných sekt, např. Hare Krišna, až 14 měsíců. Když se člověka nepodaří ze sekty vymanit do 7 měsíců od vstupu, je obvykle pozdě.

Díkůvzdání v katedrále

Žijeme v čase, který vnímáme jako dar. Proto i každá oslava má smysl a cíl v díkůvzdání především Bohu za to, co v nás on sám koná.

Loňský rok oslavil, tak jako i Svatý otec, 50 let kněžství kanovník a probošt litoměřické kapituly Václav Červinka. Letos 16. ledna jsme v litoměřické katedrále při pontifikální mši svaté děkovali za 75 let jeho života. Otec biskup mu na závěr bohoslužby děkoval nejen za poctivou kněžskou službu v diecézi, ale i za období, kdy byl rektorem v litoměřickém semináři a také za současnou službu na konzistoři.

Přejeme mu a vyprošujeme do dalších let hojnost darů Ducha svatého a ochranu Panny Marie.

P.A.F.

Farnost se představuje

Příchovice

Duchovním v horské vesničce na rozhraní Jizerských hor a Krkonoš - Příchovicích je P. Miroslav Šimáček. Do Příchovic přišel v roce 1979 na nátlak StB. Předtím působil v Litoměřicích a jako kaplan v Chomutově. Právě zde začala za jeho působení vznikat různá společenství, a proto byl přeložen do pohraničí. Na starost dostal farnosti Příchovice, Horní Polubný a Desná v Jizerských horách. V Příchovicích přišel do prázdné fary a prázdného kostela. „Pamatuji si, že jedny Velikonoce jsme tady byli ještě s jedním knězem, který tehdy byl bez souhlasu a dnes je pražským kardi-

Příchovická fara

nálem. Koncelebrovali jsme u oltáře dva a v kostele byla jedna stará paní,“ vzpomíná P. Šimáček. „Během několika

měsíců do Příchovic začali jezdit mladí lidé. Zpočátku jen malé skupinky či jednotlivci a když se dařilo vytvářet společenství

a oslovovalo je to, tak jich přicházelo stále víc.“

Dnes do Příchovic přijíždějí stovky mladých lidí z celé republiky i ze zahraničí. Biskupská konference toto místo schválila jako Interdiecézní centrum života mládeže Křižovatka.

Práce v příchovické farnosti není jen věcí kněze, ale pracuje se zde v týmu. Kromě P. Šimáčka je zde ještě jáhen a další tři mladí lidé - chlapec a dvě děvčata. Tito lidé zde za minimální mzdu pracují pro mladé lidi, kteří sem přijíždějí. Spolupracovníci se zde střídají. První přišli někdy v roce 1991 a průměrně zůstávají kolem 2 let. Bý-

Společný program a jídlo se odehrává v sále

vají to většinou někteří z těch, kteří sem do Příchovic delší dobu přijížděli a rozhodnou se zde zůstat po nějakou dobu ke službě druhým.

Den na příchovické faře

Program dne se do jisté míry přizpůsobuje počtu lidí, kteří ze tráví prázdniny či víkend. Přijíždí jich sem někdy třeba jen pět, jindy i několik stovek.

„Na Silvestra tady bylo 280 lidí. Přes celé vánoční prázdniny se tu vystřídaly asi čtyři stovky lidí,“ říká P. Mirek. Vstává se obvykle v osm hodin, o půl deváté je snídaně. Po snídani bývá „slovo na den“, což bývá věta z Písma s komentářem. „Někdy se pak k tomu večer vracíme a říkáme si, jestli jsme se nějakým způsobem s tímto slovem během dne setkali,“ popisuje P. Šimáček. „Taky přicházejí lidé nevěřící či hledající, kteří nejsou nikdy k ničemu nuceni, spíše se jim snažíme ukázat, jak křesťané žijí.“

Večer bývá každý den mše sv., obvykle v 18 hodin a po ní večere. Pak bývá společný večer, kdy se zpívá, hrají se scénky či různé hry. Jindy bývají např. diapositivy s hudbou a meditace. Někdy přijdou různí hosté - odborníci, kteří mají po-

vidání na téma, kterému rozumějí, pro druhé.

Závěr večera pak patří společné modlitbě při svíče.

Přestavba fary

Deset let sem mládež přijížděla do provizorních podmínek, kdy např. chlapci na půdách spali při teplotách pod bodem mrazu, děvčata spala na karimatkách po celé

se sešlo také na darech lidí, kteří sem v minulých letech přijížděli. Nakonec vzniklo dílo za více než 10 milionů. V roce 1991 do Příchovic přišel pan Jirásko, který řídil veškeré stavební práce jak na přestavbě fary, tak na opravách kostelů. Byla opravena také fara v Desné, která slouží k ubytování rodin.

je to zhruba 25 lidí. A co je důležité, řada z nich jsou mladí lidé. Desenská farnost - většinou její starší členové - se jednou za měsíc schází na setkání.

„Jsem vděčný všem, kteří nám pomáhají nejen hmotně, ale především duchovně. Pro řadu lidí, kteří tudy prošli, to znamenalo oslovení, obrácení a dnes zůstávají s námi spojeni alespoň na dálku

Téměř kompletní příchovický tým (P. Miroslav Šimáček zcela vlevo)

faře apod. Kvůli policii však nebyla příliš šance něco opravit. Pak přišel rok 1989 a fara už citelně potřebovala opravu. Opravovat se začínalo s pět tisíci korunami na farním účtě. Peníze na přístavbu a rekonstrukci staré fary poskytly zahraniční organizace, české diecéze, ale několik milionů

Jak žijí farnosti kromě setkání mladých?

Asi nejživější farnost z místních je Desná, která má asi 4000 obyvatel. V Příchovicích za války žilo asi 3500 obyvatel, pak jich drtivá většina byla odsunuta a dnes zde žije asi 180 lidí. Z nich do kostela chodí asi 10. V Desné

a modlí se za nás,“ uzavírá P. Miroslav Šimáček.

Text a fotografie: L. Růta

Otče náš, jenž jsi na nebesích

Když řekneme Bohu „Otče“, dovoláváme se tím Jeho autority jako Stvořitele. Autorita ovšem není totéž co bezohledná sobecká tyranie, ačkoli se v moderní době dosti mluví o tzv. autorských modelech společnosti, které umožňovaly lidské zotročování a vykořisťování. Nejen autorita vládců, ale i autorita přirozeného otcovství nebo otcovství kněžského bývá často zneužívána, protože se argumentuje praktickými příklady zneužívání: Děti někdy bývají týrany a zneužívány vlastními otci bez možnosti se bránit, nebo v případě duchovního otcovství někteří kněží vlivem své autority šíří v církvi bludy a sobě svěřené zneužívají i jiným způsobem ve svůj vlastní prospěch.

Autorita od slova auctor

Autorita však ve své podstatě je naprosto přirozená a všeobecně nutná k zachování jakéhokoli pořádku a k šíření dobra. Slovo „autorita“ je odvozeno od latinského auctor, a to znamená „původce“, „zakladatel“. Řekneme-li, že Antonín Dvořák je autorem oratoria Stabat Mater, pak tím zcela jistě myslíme, že Dvořák je původcem tohoto nádherného hudebního díla a že mu přísluší autorská práva. To znamená, že má moc rozhodovat, zda určité nakladatelství může jeho skladbu vydat nebo zda určitý orchestr může jeho dílo uvádět. A jako autor měl A. Dvořák také přednostní právo koncerty svých skladeb osobně řídit (což bylo každým publikem nadšeně vítáno).

Je Bůh daleko?

Právě tak Bůh je Otcem všech stvořených bytostí neboli je jejich Auctorem, Původcem. Je Dárcem dobra, On sám jediný toto dobro definuje, šíří a řídí. A zůstává jim stále, jeho „autorská práva“ se neztrácejí tím, že On je neviditelný. Deisté zastávají názor, že Bůh stvořil svět i lidi, ale jeho řízení a správu úplně přenechal lidem. Proto si dnes některé skupiny lidí nárokují moc ovládat a vytvářet nové světové uspořádání podle vlastního rozumu, podle vlastní definice dobra a zla a svými vlastními metodami. Vždyť Bůh, pokud prý vůbec existuje, je daleko, kdesi na nebesích, a země, její politické řízení a uspořádání lidských životů naprosto závisí jenom na lidech, na jejich rozumu a na jejich síle.

Bůh je na nebesích. To však neznamená, že Bůh je kdesi daleko a kdo ví, zda nás vůbec může slyšet. Především to znamená, že Bůh má moc nejen na zemi, ale i na nebi. Je Původcem všech bytostí, i těch pouze duchových, kterým říkáme

andělé, nebo těch, kteří se oddali zlu, d'ábovové.

Bůh je na nebesích. touto myšlenkou se (podle sv. Tomáše) má člověk vhodně připravit k modlitbě, vždyť bude oslovovat nekonečného Boha, Původce. Udržovatele a Pořadatele všech věcí, jemuž nebesa vzdávají představitelnou slávu a chválu. Chce-li být spojen s tímto Bohem, který je v nebi, má mít na zřeteli nebeské věci a o ně usilovat: „Hleďte to, co pochází shůry, kde Kristus sedí po Boží pravici,“ (Col 3,1) „Naše přebývání je v nebi“ (Flp 3,20).

Trojediný Bůh, i když je na nebesích a přebývá v nedostupném světle, stále zůstává naším Otcem, velmi blízkým, představitelně milujícím a mocným, aby člověka stále tvořil a posvěcoval, s láskou přísně vychovával a aby svou nekonečnou moudrou Prozřetelností a láskou řídil jednotlivce, celé národy i Církev.

Boží otcovství

Je potřeba přiznat, že lidé často nemají pojem o Božím otcovství. Není to proto, že titul „otec“ dáváme i vlastnímu tátovi a v duchovním smyslu i knězi a biskupovi? Není Bůh naším univerzálním a jediným Otcem, jediným Dárcem všeho dobra na nebi i na zemi? Vždyť sám Pán Ježíš říká: „A nikomu na zemi nedávejte jméno Otec: jediný je váš Otec, ten nebeský“ (Mt 23,9).

Otec je původcem života svého dítěte. Proto je nositelem moci se starat o toho, koho zplodil, živit ho, vychovávat a vést, rozsuzovat, trestat prohřešky. Přesně tak je Bůh naším Otcem obecně v řádu přirozeném. Jenomže Bůh stvoření lidí uskutečňuje za aktivní a svobodné spoluúčasti člověka. Jedině ze spojení muže s ženou vzniká nový člověk. A protože zplodění nového člověka závisí na rozhodnutí muže darovat své tělo ženě v plodivém spojení, je muž svobodným nástrojem Božího otcovství a právem se proto nazývá otcem svého dítěte. Vždyť svým plozením se přičinil o jeho bytí. Každému rozumnému člověku je jasné, že pozemský otec sám život svého dítěte nestvořil, ale pouze zprostředkoval. Pro jeho otcovství je pouze účastí na otcovství Božím. A přirozený otec je ve svědomí vázán napodobovat Boha v jeho otcovské lásce.

Proti Kristově učení o jediném otcovství Božím by se prohřešoval ten, kdo by si myslel, že přirozený otec má otcovskou autoritu nezávisle na Bohu, sám od sebe nebo závislou na svých dětech, jimž je otcem. Podobně by se proti jedinému otcovství Božímu stavěl člověk, který by autoritu v jakékoli lidské společnosti odvozoval

sám od sebe nebo pouze od lidí, kteří ho do nějaké funkce zvolili.

Kristus je také Otcem?

Kristus jako Bůh je pak naším Otcem v řádu milosti. Duch svatý Ho v Písmu nazývá Otcem budoucího věku (Iz 9,6). Sv. Augustin ve známé modlitbě volá: „Ty jsi Kristus, můj svatý Otec“. Kristus nás totiž zplodil k nadpřirozenému životu, když své Tělo vydal na Kalvárii, tam, kde církev (dokonale zpřítomněna Pannou Marií) je mystickou Snoubenkou Kristovou a naší duchovní Matkou. Proto má Kristus v Církvi veškerou autoritu. Má moc se o křesťany starat jako o svoje duchovní děti, má moc nás živit, dokonce svým Tělem a Krví, má moc pronášet rozsudek o našich vnitřních i vnějších úkonech, když nám odpouští hříchy. Kristus má moc nás učit Pravdě jako ten, kdo má autoritu, má moc vést nás a vyžadovat naši poslušnost, a má moc trestat nás časnými i věčnými tresty. Kristus však rozhodl, že svou moc v církvi na zemi bude vykonávat prostřednictvím svých lidských „nástrojů“, tj. těch, kdo přijali svátostné svěcení ke zvláštnímu připodobnění se Kristu - Knězi a Služebníku, a kdo v síle této svátosti s Kristem svobodně spolupracují na šíření života milosti. Je to sám Kristus - náš Otec, kdo nám za účasti kněze jako živého a svobodného nástroje udílí své svátosti, zejména když nás rukama kněze živí pokrmem vlastního Těla a své Krve, nebo když nám prostřednictvím kněze uděluje rozhřešení. Je to sám Kristus, kdo nás ústy kněze učí v Pravdě (pokud se kněz věrně drží učitelského úřadu církve). Je to sám Kristus, kdo nás vede, když se řídíme rozhodnutími a radami hierarchie, jednajíc s posvátnou autoritou Krista - Hlavy a Pastýře. A spojení kněze s Kristem nastává nejen ve svátostných úkonech, ale prolíná celý kněžský život s jeho pracemi, modlitbami a oběťmi.

Protože otcovství kněze je pouze účastí na otcovství Ježíše Krista, je kněz ve svědomí vázán připodobnit se Kristu, našemu Oci v řádu milosti, který z lásky obětuje sám sebe. Biskup při svěcení kněží jim ukládá povinnost, aby obětovali nejsvětější Obět a zároveň aby se sami stávali obětí s Kristem.

Proti Kristově učení o jediném otcovství Božím by se prohřešoval ten, kdo by se domníval, že autorita kněze závisí na jeho intelektuálních zákonech nebo přirozené způsobilosti, či na společenství křesťanů, jimž slouží.

Používání titulu „otec“ mezi křesťany tedy nejen není na závalu, ale i pravdivě vyjadřuje jedinečnost otcovství Božího.

Doba postní

Doba postní je čtyřicetidenní období, které slouží jako příprava na dobu velikonoční. Liturgie postní doby nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajícnosti a smírnému odčiňování hříchů. Křesťan, který koná pokání za své hříchy, se připodobňuje Kristu, jenž obětoval svůj život za hříchy všech lidí. Doba postní je dobou nového obrácení, dobou postu, odříkání a modlitby. Den umučení Páně za naše hříchy se blíží.

Přivtělením ke Kristu jsou křesťané spojeni v jedno společenství, takže svatost jednoho je dobrodiním i pro ostatní a hřích jednoho škodí i druhým. Opravdové po-

kání nese tedy s sebou vždy i smíření s bratřími.

Avšak ani v tomto období kajícího rázu bychom neměli ztrácet naději v odpuštění.

V 5. století začínal čtyřicetidenní půst na 1. neděli postní. Protože však neděle nebyla nikdy počítána jako postní den, byly před ní brzy přidány další čtyři dny. Od prvotních křesťanských dob byla postní doba také dobou přípravy katechumenů na křest, který přijali na velikonoční vigílii.

Dnes začíná postní doba Popeleční středou a končí na Zelený čtvrtek před večerní mší na památku Večeře Páně. Používá se liturgická barva fialová.

Půst

V nejširším slova smyslu znamená půst omezování citových a smyslových požitků, v užším slova smyslu omezování se v jídle nebo zřeknutí se jídla na určitou dobu. Rozeznávají se tyto druhy postu:

1. půst zdrženlivosti (od masa)
2. půst újmy (úplné nasycení jenom jednou za den)
3. půst přísný (půst zdrženlivosti a újmy zároveň)
4. půst eucharistický (zdrženlivost od jídla jednu hodinu před sv. přijímáním)

Přísný půst je předepsán na Popeleční středu a Velký pátek.

Křížová cesta ministrantů

Dnes chceme jít s tebou, Pane, my ministranti. Když jsme se podívali do slovníku, zjistili jsme, že ministrant je ten, kdo slouží, příslužuje. Chtěli bychom si při této křížové cestě připomenout, jaká by měla být služba nás ministrantů, Pane Ježíši. Pomož nám v tom, Pane (opakuje se při každém zastavení).

1. Po celý svůj život na zemi jsi, Pane, sloužil lidem, pomáhal jsi jim, učil jsi je, jak mají žít... A nakonec ses nechal odsoudit k smrti.

- Ať také všichni ministranti - ti malí i ti větší - chtějí vždycky co nejlíp sloužit tobě i druhým.

2. My už víme, jak jsi sloužil lidem, Pane. Uzdravil jsi nemocné, probouzel ze smrti mrtvé, rozdával jídlo těm, kdo měli hlad... a teď bereš na sebe těžký kříž. To je vrchol tvé pomoci, tvé služby lidem.

- My toho ještě moc nedokážeme, ale ať podle svých sil můžeme aspoň trochu ulehčit práci kněžím!

3. Trpělivě jsi nesl, Pane, na ramenou kříž, který byl tak těžký, že jsi pod ním padal.

- Ať si na to vzpomeneme, až se nám nebude chtít jít ministrovat - až bude třeba venku ošklivo nebo nás bude lákat televize nebo jiná zábava. Ať dokážeme překonat svou pohodlnost.

4. Tvá maminka Maria ti dala život, Pane, abys mohl žít mezi námi lidmi a sloužit. Byla s tebou i na cestě s křížem, když ti bylo nejhůř. Naše maminka už toho pro nás hodně udělala.

- Ať jí dovedeme taky hezky poděkovat, říct jí něco milého...

- A taky ať se rádi a často modlíme ke tvé i naší mamince Marii.

5. Šimon musel nést tvůj kříž. My ti nemusíme sloužit u oltáře, Pane, nenutíš nás. Ale my chceme! Rozhodli jsme se každý

sám, dobrovolně, protože ti chceme ukázat, jak tě máme rádi.

- Ať vždycky přicházíme sloužit dobrovolně - a ne s přinucením.

6. Veronika se jenom neřvala na to, jak trpíš, Pane, ale podala ti aspoň svůj šátek, aby sis utřel obličej od krve a potu. Chtěla ti posloužit, jak v té chvíli mohla nejlépe.

- Ať také žádný z nás ministrantů není pasivní a pohodlný, ale ať pomáháme v našem kostele ze všech sil všude, kde to je potřeba. A ať se taky dovedeme sami přihlásit o práci.

7. Zase padáš, Pane Ježíši, ale znovu vstáváš a jdeš dál. Měli bychom si na to vzpomenout, až se nám při ministrování něco nebude dařit. Nesmí nás to odradit od služby u oltáře.

- Ať se snažíme ve všem zlepšovat.

8. Ženám v Jeruzalémě, Ježíši, jsi vytkl, že plakaly nad tebou, ale vůbec jim nebylo líto, kolik vin mají ony samy a jejich děti... Nám bys také mohl leccos vytknout, Pane. Často leckdo z nás chce vypadat jako vzorný ministrant, dokonce druhým chyby vytýká, ale sám má taky dost špatných vlastností.

- Pane Ježíši, ať se dokážeme zamyslet nad tím, která je naše největší chyba, v čem se musíme nejlépe změnit.

9. Každým krokem na své cestě se, Pane, blížíš ke své vrcholné oběti na kříži. Při obětování nalévá ministrant do kalicha víno, které potom kněz proměňuje v tvoji krev, Kriste.

- Ať si vždycky při tom uvědomíme, že to je stejná krev, která tekla po tvém rozbitém těle, když jsi mnohokrát upadl na své cestě s křížem a ať ti v té chvíli děkujeme, že nás máš tak rád, Pane.

10. Svlékli tě z šatů, Pane. Byl jsi úplně

bezmocný v rukou svých mučitelů. A zrovna tak se úplně vydáváš do moci lidí, když k nám přicházíš na zem - na pouhá slova kněze.

- Ať je každý z nás ministrantů při oběti mše svaté vždycky soustředěný a pozorný, když víme, co důležitého se při tom děje.

11. Přibíjejí tě na kříž, Pane. My se také často díváme na kříž, v kostele, doma - už jsme si na to zvykli.

- Kdykoliv děláme kříž, ať si vzpomeneme na Tvé ukřížování. Ať nikdy neděláme kříž mechanicky, bezmyšlenkovitě.

12. Umíráš na kříži, pane Ježíši. Proměňování chleba ve tvé Tělo při mešní oběti - to je právě takové, jako když jsi za nás umíral na kříži. Obětuješ se znovu, Pane. A já mohu být při tom - třeba každý den. Ať v té chvíli, kdy se za nás obětuješ na kříži, nemyslíme na nic jiného - my ministranti!

- Ať co nejčastěji chceme být s tebou při oběti mše svaté.

13. Když tě sundali s kříže, Pane, byla u toho tvá maminka. Chtěla být pořád s tebou, v každé chvíli. I ve smrti.

- Ať taky my ministranti ti chceme sloužit nejen v kostele, při mši, při udělování svátostí i při různých pobožnostech - ale ať ti sloužíme taky doma, mezi kamarády, ve škole, na hřišti...

Ať jsme připraveni pomáhat, kde to bude potřeba.

14. Pohřbili tě, Pane. My ministranti se taky často účastníme pohřbu některého křesťana. Měli bychom při tom prosit za toho, kterého pohřbíváme. Abys pro něj nezemřel nadarmo, Pane, ale aby byl s tebou ve věčné radosti!

- A nás své služebníky veď, Pane, tak, aby naše ministrantská služba pokračovala jednou u tebe v nebi tím, že tě pak budem chválit a oslavovat bez konce. Amen.

Ekumenický koncert v Liberci

Tento posvátný sněm vybízí všechny katolické věřící, aby pochopili znamení doby a horlivě se účastnili ekumenického díla. „Ekumenickým hnutím“ se rozumějí jednání a podniky, které vznikají podle různých potřeb církve a časových okolností a jsou zaměřeny k podporování jednoty křesťanů. (2. vatikánský koncil, Unitatis redintegratio)

Oficiální vyhlášením 2. vatikánského koncilu se otevřel prostor pro spolupráci s odloučenými bratry a sestrami.

Jak to však s praktickým ekumenismem v Čechách vypadá dnes, dvaatřicet let po koncilu a tři roky před koncem 2. tisíciletí? Jak je na tom ekumenismus v litoměřické diecézi? Existují vůbec nějaké „ekumenické podniky“, jak k nim vybízel koncil?

Zdá se, že například v Liberci, největším městě litoměřické diecéze, by společné ekumenické snahy asi brzo vyhasly, nebýt neúnavného organizátora lednových týdnů modliteb, faráře církve československé husitské, Štěpána Kláska. Tento duchovní každý rok svolává představitele různých církevních společenství a domlouvá s nimi kázání ve farnostech (resp. sborech) jiných církví. Avšak návštěvnost těchto setkání není nijak vysoká, zpravidla se jich účastní jen věřící z hostitelského a z pozvaného společenství.

V této neradostné situaci je zvlášť cenné, že vznikla nová ekumenická aktivita; pro nás může být navíc hřejivé, že vzešla i z katolického prostředí.

V polovině loňského roku se v rochlické římskokatolické farnosti zrodil plán na uspořádání ekumenického koncertu, kde by vystoupily hudební skupiny a tělesa z libereckých křesťanských církví. Po předběžné dohodě zástupců jednotlivých společenství se tento

plán začal (zejména za výrazné podpory Jednoty bratrské) uskutečňovat. Už tehdy bylo jasné, že vzniká projekt, který v našich krajích dosud nemá obdobu.

11. ledna 1997 přivítal účinkující zcela zaplněný sál Experimentálního studia v PKO. Byli tu sice diváci různých vyznání, ovšem nástroje připravené na pódiu napovídaly, že při koncertu nepůjde ani tak o toleranci mezi různými církvemi, jako spíše o toleranci mezi příznivci různých hudebních žánrů. Bylo připraveno ledacos: od barokní hudby až po rock.

Přehlídku libereckých křesťanských skupin otevřeli katoličtí Krti, následovala skupina Cantate Domino z Jednoty bratrské zpívající spirituály. Třetím uskupením byli tři mladí adventisté - zatím bez názvu. S tradičním aranžmá vystoupily sbory vratislavické farnosti a libereckého sboru církve husitské. První část koncertu uzavřela skupina Karmel z Jednoty bratrské. Druhou část odpoledne zahájila rocková skupina Libanon taktéž z Jednoty bratrské. Vystřídal ji sbor Od tří Antonínů (od sv. Antonína Paduánského v Liberci, od svatého Antonína Poustevníka v Ruprechticích a od františkána Antonína Kejdany, za svatého dosud neprohlášeného, momentálně administrátora

v Ruprechticích). Po další kapele z Jednoty bratrské Sharon vystoupila poslední skupina: ekumenický, jablonecko-liberecký Jizeroš. Tato skupina vznikla již v 70. letech. Poslední píseň Jizeroše, indiánská děkonná modlitba, se stala poděkováním všech účastníků za společně prožité odpoledne.

Kromě pěkného zážitku přinutil koncert i k hlubšímu zamyšlení. Některá vystoupení evokovala známé otázky ohledně „křesťanské“

hudby: je nutno, aby tato hudba používala a hledala jí vlastní výrazové prostředky nebo jde jen o „pokřesťanštění světských stylů“? Podobně lze uvažovat i nad texty zde uvede-
ných původních písní některých skupin, jejichž kvalita byla velmi rozdílná. Zatímco texty Krtů či Jizeroše byly zajímavé, inteligentní a mnohdy velmi originální, ale přitom odpovídající duchu evangelia, o textech jiných skupin to vždy neplatilo.

Cílem tohoto článku však není hodnotit jednotlivé kapely. Bylo by nelaskavé srovnávat skupiny existující jeden, dva roky s kapelami s deseti až dvacetiletou tradicí. Hrůzka poněkud roztrpčených diváků by si měla uvědomit, že nešlo o představení pro liturgické puristy, ale o jakýsi přehled liberecké křesťanské hudby, naštěstí velmi různorodé.

Velmi důležitá je i skutečnost, že se koncertu zúčastnili hudebníci a diváci z mnoha církevních společenství. Jestliže běžná modlitební setkání měla spíše „bilaterální charakter“, na koncertu se setkal „každý s každým“. Přívlastek „ekumenický“ v názvu tedy nebyl nadarmo. V tomto smyslu je celá akce ojedinělá asi i mimo území libereckého regionu, v rámci litoměřické diecéze zcela určitě.

Jen není jisté, jak se podařil třetí záměr koncertu: ukázat nevěřícím, že křesťané jsou - aspoň občas - schopni jednoty a vzájemného dorozumění. Koncertu se sice dostalo pozornosti médií, jakási regionální televizní stanice dokonce o koncertu odvysílala reportáž, jedinou starostí většiny novinářů však bylo vymámit z přítomných františkánů nějaké stanovisko ke sňatku pana prezidenta.

To ovšem - zdá se - s cílem a náplní koncertu příliš nesouviselo.

Jan Voženilek

XV. SETKÁNÍ MLÁDEŽE LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

Kdy: 22. března 1997

V kolik: 10,00 hodin

Kde: v litoměřickém divadle K.H. Máchy

Proč: protože to bude prima

Co nás čeká:

10,00 - 12,00 Dopolední program (scénky, hry, soutěže, písničky...)

12,15 - 14,15 Oběd

14,30 Pantomima v katedrále

15,30 Mše svatá v katedrále

17,00 - 18,30 Veslo a růže (rocková opera o sv. Vojtěchu)

**„Mistře, kde bydlíš?
Pojďte a uvidíte.“**

Jan 1, 38 - 39